

Proti vylučovací žalobě podle § 37 ex. ř. namítla žalovaná vymáhající věřitelka, že ani v době podání žaloby, ani později neměla na vylučovaných předmětech zástavního práva, jež podle § 256 ex ř. již uhaslo. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Soud zjišťuje, že žalovaná nemá k vylučovaným předmětům zástavního práva, jež zaniklo podle § 256 posl. odst. ex ř. Žalovaná však navrhla opětovný výkon zabavením, uschováním, prodejem svršků povinné na přihlášení. Přihlášky nepodala. Podle § 37 jest předpokladem žaloby vylučovací, aby byl exekucním řízením dotčen předmět, k němuž má třetí osoba takové právo nedopouštějící výkon exekuce. Soud je názoru, že předměty nejsou exekucí dotčeny pouze tehdy, získal-li vymáhající věřitel k nim exekuční právo zástavní, stačil i návrh žalované na opětovný výkon exekuce zabavením a rozhodnutí, jímž opětovný výkon byl povolen, neboť podle zájemního protokolu jsou předměty vylučované u exekuta a při přihlášení byly by výkonným orgánem jako svršky dlužníkovy zabaveny. I pouhé rozhodnutí o povolení opětovného výkonu postihuje tyto předměty. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Odvolacím soudem byla žaloba zamítnuta, protože vlastnické právo žalobkyně přes to, že exekuce nebyla dosud zrušena, touto exekucí není dotčeno, ba ani ohroženo, ježto zástavní právo žalované k zabaveným svrškům podle § 256 odst. 2 ex ř. zaniklo a opětný návrh na výkon nového zabavení a prodeje se netýká zabavených svršků žalobkyně. Žalobkyně nebrojí proti názoru, že žalovaná po dobu uvedenou v citovaném zákonném ustanovení v prodejovém řízení řádně nepokračovala, nýbrž shledává dovolací důvod § 503 č. 4 c. ř. s. jen v tom, že, dokud není exekuce zrušena a v zájemním rejstříku to není vyznačeno, (§ 259 j. ř.), zástavní právo nabyté sepsáním svršků v zájemním protokole nezaniká, a tvrdí dále, že žalovaná tím, že hned při prvním stání na žalobu nesubmitovala, její oprávněnost uznala. Než právní názor, že zabavením nabyté právo zaniká vždy až zrušením exekuce a vyznačením toho v zájemním rejstříku, odporuje zjevně ustanovením § 256 odst. 2 ex ř., dle něhož zaniká zástavní právo ipso jure projitím tam uvedené doby. Zmíněné pak tvrzení žalobkyně odporuje spisům, neboť podle zápisu o prvním stání žalovaná výslovně oprávněnost žaloby popřela proto, že její zástavní právo již zaniklo.

Čís. 14176.

Důlní podléhá pensijnímu pojištění podle § 1 (1) čís. 6 a zákona čís. 26/29 Sb. z. a n.

»Zaměstnavatelem« rozumí se v sociálním zákonodárství ten, na čí účet a vru se vykonávají práce a služby zaměstnanci a jež postihuje hospodářský výsledek těchto služeb.

Zelená hlinka nenáleží k vyhrazeným nerostům.

Přihlášení zaměstnance k povinnému pensijnímu pojištění je věcí řádné správy. Opoměl-li spoluvlastník (správce společné nemovitosti) je učiniti, stihají následky toho všechny spoluvlastníky nemovitosti.

Zaměstnavatelé ručí rukou společnou a nerozdílnou za pojištění zaměstnance a za škodu, která mu vzejde z opomenutí přihlášky.

(Rozh. ze dne 15. února 1935, Rv I 1631/34.)

Žalobce domáhá se na žalovaných Dr. Josefu H-ovi (respektive pozůstalosti po něm), Ottovi H-ovi a Sentě H-ové placení roční renty 4.530 Kč tvrdě, že byl na pozemcích žalovaných zaměstnán 30 let jako důlní, že však nebyl žalovanými přihlášen k pensijnímu pojištění pokud se týče jen od 1. března 1922 do 1. března 1927, pensijní příspěvky za další dobu nebyly však placeny, takže když odešel ze služby žalovaných v únoru 1931, neměl proti nositeli pensijního pojištění nároku na výplatu pensijních a invalidních požitků. N i ž š í s o u d y uznaly žalobní nárok důvodem po právu toliko proti Ottovi H-ovi, ne však proti dr. Josefu H-ovi (jeho pozůstalosti) a Sentě H-ové.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání Otty H-a, vyhověl však odvolání žalobcovu a změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že žalobní nárok je důvodem po právu i proti spolužalovaným dr. Josefu H-ovi a Sentě H-ové.

D ů v o d y :

I. K dovolání žalovaného O. H. Týž napadá rozsudek odvolacího soudu, pokud jím vysloveno, že zažalovaný nárok proti němu jest po právu. Při přezkumu právní mylnosti (č. 4 § 503 c. ř. s.) jest vycházeti ze skutkového zjištění nižších soudů. Podle § 1 (1) čís. 6 a) zák. 26/29 sb. z. a n., který tu jediné přichází v úvahu, podléhá pensijnímu pojištění ten, kdo jest převážně a nejenom přechodně zaměstnán příkazáním prací dělníkům aneb odborným dozorem nad nimi, aniž by se sám zúčastnil prací, pokud to nevyžaduje jeho činnost příkazovací nebo dozorčí, jako dílovedoucí, stavbyvedoucí, políři, mistři, důlní atd. Podle zjištění nižších soudů měl žalobce celý bezprostřední dozor nad důlním podnikem, technicky byl mu nadřízen jen důlní správce H., který však velmi zřídka na důl přicházel a jen málokdy do dolu sjel, takže měl žalobce přímý, stálý a bezprostřední dozor nad důlním podnikem a zejména nad dělníky v něm pracujícími, příkazoval jim práce, vyplácel jim mzdy, byl činným při jejich přijetí a propuštění atd. Všechny tyto úkony patří k činnosti důlního a nižší soudy též zjistily, že žalobce byl jako takový ustanoven a všeobecně označován. Opodstatněn je tedy závěr, že žalobcova činnost v podstatě záležela v tom, že přímo dožíral na jiné pracující osoby a že usiloval o to, by práce jim svěřené vykonávaly tak, jak se podle poměrů konati měly, a že tudíž byl dozorčím orgánem po rozumu citovaného zákonného ustanovení, podléhajícím povinnému pensijnímu pojištění. Právem poukazuje odvolací soud i k tomu, že mu nemůže býti na

újmu, že vykonával i manuální práce, zejména připravoval důlní dříví, když tyto práce byly jen vedlejší a žalobce především a převážně byl činným jako dozorčí orgán. Dovolateli příslušela tudíž přihlašovací povinnost podle § 5 zák. čís. 26/29 a ježto jí řádně nedostál, jak zjištěno a dovoláním ani nenapadeno, je žalobní nárok vyvozený z důvodu porušení této povinnosti vůči tomuto žalovanému (dovolateli) po právu. K dovolání žalobcovu: Toto dovolání směřuje proti výroku, že žalobní nárok proti prvnímu žalovanému Dr. J. H. a třetí žalované S. H. (provd. R.) co do důvodu není po právu. »Zaměstnavatelem« rozumí se v zákonodárství sociální osoba, na jejíž účet a vrub se vykonávají práce a služby jejími zaměstnanci a kterou postihuje, ať již k jejímu prospěchu nebo škodě hospodářský výsledek těchto služeb. Nezáleží na tom, kdo zaměstnance jmenoval, ani kdo mu zajistil služební příjmy s místem spojené a uložil povinnost konati služby, nýbrž jedině na tom, kdo nese riziko zaměstnancovy služby a práce a v čí hospodářství se objevuje výsledek zaměstnancovy činnosti. Tyto okolnosti dlužno zjistiti v každém jednotlivém případě. Podle zjištění byli žalovaní dne 1. ledna 1929, kdy zákon čís. 26/29 nabyl účinnosti, spoluvlastníky zemědělského statku v J., zapsaného ve vložce čís. 30 a 31 kat. území J., na kterémžto statku byla též dobývána zelená hlínka. Jest schváliti názor nižších soudů, že zelená hlínka nenáleží k nerostům vyhrazeným (§ 3 horního zák.) a že tedy k vyhledávání a dobývání této hlínky netřeba speciálního oprávnění (§ 5 cit. zák.), takže tu šlo o pouhé užívání půdy pozemků k velko-statku náležejících. Dobývání hlínky se dotýkalo přímo podstaty nemovitosti a tím i zájmu všech spoluvlastníků nemovitosti. Nebylo tvrzeno, že by podnik dobývání zelené hlínky byl veden pod samostatnou firmou, a že tu šlo o samostatný podnik jen druhého žalovaného O. H. odlišný a nesouvisející s hospodářským celkem, t. j. zemědělským statkem v J. Šlo spíše o výdělečný podnik provozovaný na tomto statku a k němu přičleněný. Nižší soudy zjistily, že druhožalovaný O. H. jej spravoval, že však mezi spoluvlastníky nebyla sjednána žádná zvláštní smlouva a že se na ně pohlíželo spíše jako na rodinnou záležitost. Je-li tomu tak, jest právní poměr oprávněných posouditi podle 16. kapitoly druhého dílu obč. zák. o spoluvlastnictví (§ 825 a násl.). Druhožalovaný O. H. jest pokládati za správce společné věci (§ 836, 837 obč. zák.), t. j. za zmocněnce a za jednatele ostatních spoluvlastníků, který podle § 1017 obč. zák. v mezích plné moci mu udělené, nebo předpokládané pro ně může nabývatí práv a se zavazovati, ježto představuje zmocnitele. Žalované dlužno tudíž podle toho pokládati za zaměstnavatele žalobce, a měli proto povinnost přihlásiti ho u příslušného nositele pojištění předepsaným způsobem (§ 5 zák. čís. 26/29 sb. z. a n.). Přihlášení zaměstnance k povinnému pensijnímu pojištění je zřejmě věcí řádné správy a nepřihlásil-li druhožalovaný žalobce, stíhá tedy toto opomenutí všechny spoluvlastníky statku. Že několik osob zaměstnávajících téhož zaměstnance ručí nerozdílnou rukou za jeho pojištění plyne z šestého odstavce § 4 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. Ručí-li takovým způsobem za to, by zaměstnanec byl podroben povinnému pojištění, jest opodstatněn závěr, že ručí solidárně z tohoto nedělitelného zákonného závazku i za všechny následky, vzniklé tím, že zákonným předpisům o přihlašovací povinnosti včas a řádně nedostáli. Žalobní žádost proti prvnímu žalovanému Dr. J.

H. a třetí žalované S. R., roz. H. je tudíž již s tohoto hlediska co do důvodu opodstatněna.

Čís. 14177.

Žaloba nahraňuje výpověď (zápůjčky), jen stanoví-li výpověď dobu plnění, nikoliv, má-li se teprve výpovědi zrušiti právní poměr sám.

(Rozh. ze dne 15. února 1935, Rv II 1087/34.)

Žalobkyně ujednala se žalovaným, že vrácení kapitálu 100.000 Kč, který mu odevzdala do opatrování s povinností platiti jí 8% úroky, se může státi jen po předcházející čtvrtletní výpovědi. Žalobou domáhá se na žalovaném vrácení kapitálu. K formálně správné předchozí jeho výpovědi nedošlo. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby maje za to, že výpověď kapitálu byla nahrazena žalobou, od jejíhož podání do vynesení rozsudku uplynulo více než 3 měsíce. **O d v o l a c í s o u d** žalobu pro tentokrát zamítl. **D ů v o d y:** Žalobu nelze pokládat za výpověď. Žaloba může sice nahraditi upomínku, již se dluh stane splatným, není-li platební lhůta nijak určena (§ 1417 obč. zák.), nikdy však nemůže nahraditi ujednanou výpověď, třeba že by od doručení žaloby až do vynesení rozsudku uplynula doba rovnající se ujednané výpovědní lhůtě. Při tom by ovšem bylo lhostejným, zda byla ujednána 3měsíční nebo ¼letní výpověď; žalovaný má na mysli kvartální výpověď, taková by však musela býti výslovně ujednána, což však žalovaný sám ani netvrdí. Žaloba bez předchozí výpovědi jest předčasnou.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Nižší soudy zjišťují, že žalobkyně odevzdala žalobci před více než 6 lety částku 100.000 Kč do opatrování, že žalovaný měl toto její jmění opatrovati, platiti jí 8% úroky a vrátiti částku tu po čtvrtletní výpovědi. Jde především o to, zdali nahradila žaloba výpověď, když od doručení žaloby do vydání rozsudku čtvrtletní lhůta uplynula. Co do doby, kdy mohla býti dána, nebyla mezi stranami ujednána výpověď kvartální, kterou by bylo možné dáti jen na začátku čtvrtletí, tedy bylo jen ujednáno, že od výpovědi do splatnosti mělo uplynouti čtvrt roku; vždyť i žalovaný uvádí výpověď tříměsíční. Od doručení žaloby (3. února 1934) do vydání rozsudku první instance (11. května 1934) doba ta uplynula. Žalobkyně dala částku 100.000 Kč žalovanému do opatrování a měl ji spravovati. V čem správa pro žalobkyni měla záležitosti, tvrzeno nebylo, dle tvrzení obou stran byl povinen platiti jí úroky. Podle toho šlo vlastně o zápůjčku podle § 983 a násl. obč. zák. Žalovaný měl vrátiti částku žalobkyni jemu poskytnutou na čtvrtletní výpověď. Podle toho měla výpověď učiniti pohledávku tu splatnou. Jest rozeznávati dva druhy výpovědi, a to jednak výpověď, kterou se zrušuje nějaký právní poměr, která tedy